

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: 40C/13/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1419200633
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Kubiš
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2024:1419200633.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV sudcom JUDr. Michalom Kubišom v spore žalobcu: G. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. S. XX, X., proti žalovanej: J. T., rod. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XX/B/X, P., o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu z a m i e t a .

II. Súd žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručенou súdu dňa 06.03.2019 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť: I. zdržať sa tvrdenia, že žalobca mal pomer s Y. T., II. riadne písomne i verejne sa ospravedlniť žalobcovi za uvádzanie tohto nepravdivého tvrdenia a III. zaplatiť mu sumu 150.000,- CZK ako náhradu nemajetkovej ujmy. Na odôvodnenie žaloby uviedol, že žalovaná o ňom v roku 2012 začala na území celej Slovenskej republiky a v rodine Y. T. rozširovať aj pred maloletým synom T. H. T. nar. XXXX nepravdivú informáciu, že je milencom-kou Y. T., čo nie je pravda, nakoľko je transsexuál typu FtM muž v ženskom tele a fyzicky ho priťahujú ženy. Uviedol, že toto nepravdivé tvrdenie viedlo k rozpadu jeho vtedajšieho manželstva s G. W.. Poukázal na to, že v roku 2012 ho žalovaná pozvala do spoločného obydlija, nakoľko bol po operácii nohy. Uviedol tiež, že Y. T. o ňom natočil dva dokumenty, ktorými chcel poukázať na jeho ťažký život. Ďalej uviedol, že žalovaná ho namiesto starostlivosti po operácii nohy týrala, neprevážovala mu ranu a keď potreboval lieky od bolesti, vždy ho vydierala, že mu ich dá až na jej pokyn vymaže dôležitý dokument Y. T. z počítača. Poukázal na to, že žalovaná chcela zo svojho manžela urobiť blázna tým, že na jej príkaz mu musel schovávať veci, aby to vyzeralo, že zabúda, pričom keď bol svedkom toho, že žalovaná pridávala Y. T. do jedla kvapky na spomalenie srdcovej činnosti, tak žalovaná na neho zavolala psychiatrickú hliadku a nedobrovoľne ho umiestnila na psychiatrii v Bratislave. Uviedol, že toto jej chovanie mu prinieslo doživotné poškodenie zdravia kardiovaskulárneho systému, hypertenziu, syndróm náhleho úmrtia, sínusovú tachykardiu, pretože ho pred pol rokom donútila brať mužské hormóny testosteron a steroidy. Napokon poukázal na to, že v roku 2018 bol uznaný osobou TZP-S, je obmedzený v bežnom živote, už nikdy nemôže žiť plnohodnotný život.

2. Uznesením č.k. 40C/13/2019-29 zo dňa 05.11.2019 súd odmietol podanie žalobcu v časti výroku, ktorým sa domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť riadne písomne i verejne sa ospravedlniť žalobcovi za uvádzanie nepravdivého tvrdenia, že žalobkyňa mala pomer s Y. T., nakoľko žalobca na výzvu súdu v stanovenej lehote neodstránil nedostatky svojho podania.

3. Rozsudkom č.k. 40C/13/2019-47 zo dňa 27.02.2020 súd žalobu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

4. Uznesením č.k. 14Co/2/2023-68 zo dňa 31.07.2023 Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd na odvolanie žalobcu zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodom zrušenia napadnutého rozsudku bola tá skutočnosť, že v čase doručovania predvolania žalobcovi na pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, bol žalobca hospitalizovaný v nemocnici.

5. Po zrušení napadnutého rozsudku sa k veci písomne vyjadrila žalovaná, ktorá žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedla, že žaloba nemá nič spoločné s pravdou, je výmyslom bludných predstáv žalobcovho opatrovníka Y. T., ktorý manipuluje a zneužíva žalobcu už 10 rokov, vyjadrenia uvedené v žalobe sa nezakladajú na pravdivých dôkazoch, sú vymyslenými bludnými predstavami opatrovníka žalobcu, ktorý s veľkou pravdepodobnosťou trpí Mauthausenovým syndrómom. Poukázala na to, že so žalobcom má korektné vzťahy, riadne ľudsky komunikujú prostredníctvom messengeru a telefónu, nepravidelne mu na bankový účet posielala malé finančné obnosy ako pomoc v jeho ťažkej situácii. Čestne prehlásila, že nikde vo verejnom priestore, či v internetovom priestore alebo osobne pred inými ľuďmi sa nevyjadrovala urážlivo alebo akokoľvek inak o žalobcovi alebo jeho vzťahu k Y. T., čo by mohlo zasiahnuť do jeho práv na ochranu osobnosti. Poukázala na to, že so žalobcom sa zoznámila v októbri 2012, keď jej (jej a dvom jej deťom) predstavil žalobcu (vtedy P. W.) jej bývalý manžel, terajší opatrovník žalobcu vo Veľkom evanjelickom kostole po bohoslužbe ako človeka v tiesni, ktorý potrebuje akútnu pomoc s ubytovaním na niekoľko dní, nakoľko je po operácii nohy a nemá kde bývať, s tým, že ubytovanie potrebuje dovtedy, kým jej manžel nenájde pomoc v nejakej humanitárnej organizácii. Uviedla, že súhlasili, že môže u nich bývať niekoľko dní, no ukázalo sa, že všetko bolo inak. Poukázala na to, že keď sa vrátila z dvojtyždňového pracovného turnusu z Rakúska domov, žalobca bol z obývačky presťahovaný do ich spoločnej manželskej spálne a spával tam do februára 2013 - 4 mesiace, teda dovtedy, kým sa skončila nájomná zmluva na byt a ona sa mohla spolu s deťmi odsťahovať do iného prenajatého bytu. Uviedla, že o sexuálnom vzťahu jej bývalého manžela so žalobcom ju každý deň detailne informoval on sám, no s odstupom času má názor, že k nemu bol donútený jej manželom. K výroku zo žaloby o údajnom neposkytnutí zdravotnej starostlivosti a podávaní liekov uviedla, že „komu normálnemu môže také niečo napadnúť, že niekto podá lieky inému človeku, lieky, ktoré ten človek nemá predpísané, ako by také niečo mohla vykonať, okrem toho, že je to nemorálne, bol by to predsa trestný čin“. Uviedla, že nemala ani teraz nemá voči žalobcovi zlé emócie, zlé emócie nemá voči nikomu. Poukázala na to, že keď prišiel žalobca k nim bývať, hneď mu chcela previazať nohu, ktorú mal v ortéze, keď odňala ortézu, zistila, že ranu po operácii má dávno zacelenú, a teda ortézu nosí bohviekoľko mesiacov zbytočne, ba až so škodlivými následkami. Uviedla, že neskôr sa potvrdili jej podozrenia, že celé inštalovanie bývania žalobcu do ich bytu, spolu s každodennými verbálnymi i fyzickými útokmi, niekoľkými volaniami polície, spolu s neskoršími umiestňovaniami žalobcu na psychiatriu zo strany jeho opatrovníka Y. T., bolo a je výsledkom jeho psychického ochorenia, ktoré dlhé desaťročia odmieta liečiť.

6. Na pojednávaní konanom dňa 07.12.2023 žalobca špecifikoval, že výrok, ktorý namieta v tomto konaní, je ten, že žalovaná mala uviesť na jeho adresu, že je milencom/milenkou Y. T., pričom od tohto výroku sa odvíja aj ten zdržovací nárok, to znamená, aby sa žalovaná zdržala uvádzania tohto nepravdivého výroku a tiež, aby mu zaplatila sumu 150.000 CZK, nakoľko týmto výrokom došlo k zásahu jeho osobnostných práv. Uviedol tiež, že v tom čase už mal priateľku v Brne. Na otázku súdu, kedy malo dôjsť k danému zásahu do osobnosti uviedol, že žalovaná ho po omši, keď sa vracali z kostola pod Michalskou bránou, pozvala k nim domov s tým, že by sa o neho postarala, keďže ona bola ošetrovateľka, pričom k tomu došlo asi 15.10.2012. K následkom zásahu v jeho osobnostnej sfére uviedol, že prišiel o prácu v Brne, išlo o finančného poradcu, kde mu núkali 20.000 CZK v čistom, prácu ani nezačal vykonávať, nakoľko v tom čase na internete to kolovalo a dozvedel sa to zamestnávateľ, žalovaná to dala ako komentár na jeho facebookový profil, tento zamestnávateľ mu povedal, že on si to prečítal a že ho tam teda nechce, lebo rozvracia rodiny. Ďalej sa to na ňom podpísalo psychicky až takým spôsobom, že sa dostal na psychiatriu, išlo o depresiu, seba poškodzovanie, trvalo potom asi 4 roky, kým sa z toho psychicky dostal, tiež to viedlo k rozvodu jeho vtedajšieho manželstva s G. W., keďže on to napísal do návrhu na rozvod. Na otázku súdu, či od toho roku 2012 ešte dochádzalo k nejakým neoprávneným zásahom zo strany žalovanej uviedol, že ona ešte aj potom, keď natočil video o transgender téme s jej priateľkou, napísala do komentára, aby sa ona s ním nepriatelila, nakoľko rozbíja vzťahy, čo sa udialo asi niekedy v roku 2013-2014. Na otázku súdu, či žalobu ako aj odvolanie písal on, uviedol, že áno, ale pomáhal mu pritom Y. T..

7. Súd nariadil na prejednanie veci samej ďalší termín pojednávania na 05.02.2024. Žalobca zobral termín pojednávania na vedomie na predchádzajúcom pojednávani (z ktorého zápisnica mu bola odovzdaná súdom aj v písomnej forme hneď po pojednávani), na pojednávanie sa však nedostavil, pričom svoju neprítomnosť neospravedlnil a nepožiadaval ani z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania, preto súd v zmysle § 180 C.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti.

8. Žalovaná na pojednávani zopakovala, že nikdy sa ani písomne ani slovné nevyjadrila na adresu žalobcu tak, ako uvádza žalobca, hoci býval u nich doma, a to spolužitie nebolo jednoduché, voči žalobcovi necítil žiadny hnev ani žiadne negatívne emócie, nikdy sa nikde nevyjadrila o jeho vzťahu s jej bývalým manželom tak, ako to on uvádza, nemala ani kde sa takýmto spôsobom vyjadrovať.

9. Súd pri rozhodovaní vychádzal z nasledovného skutkového stavu:

9.1. Z posudku o invalidite pracovisko ČSSZ České Budějovice zo dňa 16.02.2017 súd zistil, že žalobca bol uznaný za invalidného podľa § 39 ods. 1 zákona č. 155/1995 Sb., v znení neskorších predpisov, pričom sa jedná o invaliditu tretieho stupňa podľa § 39 ods. 2 písm. c) cit. zákona. Zo správy z psychologického vyšetrenia zo dňa 18.08.2016 súd zistil, že žalobca trpí okrem iného zmiešanou poruchou osobnosti ťažkého stupňa s prevládajúcimi hraničnými rysmi - impulzívny typ, pretrvávajúce poruchy prispôsobenia a návykové chovanie, transsexualizmus, trvale významne znížená frustračná a stresová tolerancia, emočná labilita s prepadmi až k depresii so suicídálnou proklamáciou. Doporučená mu bola prevažne psychiatrická starostlivosť. Z lekárskej správy zo dňa 22.05.2014 súd zistil, že žalobca bol vyšetrený na internom oddelení, pričom mu bola diagnostikovaná extrémna sinus tachykardia a doporučená hospitalizácia, čo žalobca odmietol. Z lekárskej správy zo dňa 01.12.2016 súd zistil, že žalobca bol vyšetrený v kardiologickej ambulancii so záverom počínajúca porucha relaxácie - diastol. dysfunkcia I typ. Zo sobášneho listu súd zistil, že žalobca (v tom čase P. G.) uzavrel dňa 14.08.2009 manželstvo s G. W..

9.2. Rozsudkom Okresného súdu v Českých Budějovicih č.k. 13 Nc 26/2014-226 zo dňa 18.05.20217 bol žalobca čiastočne obmedzený v spôsobilosti na právne úkony špecifikované vo výroku rozsudku s tým, že mu bol ustanovený opatrovník Y. T., nar. XX.XX.XXXX.

9.3. Z čestného vyhlásenia zo dňa 14.04.2020 obsiahnutého v odvolaní proti rozsudku tunajšieho súdu súd zistil, že Y. T. v ňom uviedol, že je pravdou tvrdenie žalobcu, že do domácnosti ho pozvala žalovaná aj napriek jeho nesúhlasu a následne žalovaná šírila medzi jeho deťmi ako aj ďalšími známymi nepravdivé tvrdenie, že si podvodne dovliekol milenkú do ich domácnosti, čo tvrdila aj v návrhu na rozvod doručenom mu 16.1.2014, kde uviedla, že o.i. „Spolu s deťmi sme sa rozhodli pre samostatné bývanie, aj vzhľadom k tomu, že odporca podvodným spôsobom nasťahoval do nášho obydlija svoju priateľku.“ Uviedol, že v skutočnosti ho obviňovala z mileneckého vzťahu k Y. T., čo sa nezakladalo na pravde. Uviedol ďalej, že opak je pravdou, že už v čase manželstva žalovaná mala nadštandardnú známosť s L. J., čo potvrdzujú komunikácie so synom T. H. T. na K.. ktoré preukazujú, že u neho spávala a mala ho ako milenca.

9.4. Výsluchom svedka Y. T. súd zistil, že jeho aktuálny vzťah k žalobcovi je taký, že sa zaregistroval ako jeho partner, keďže chce, aby mal po ňom aspoň nejaké finančné zabezpečenie, žijú v spoločnej domácnosti. K veci uviedol, že žalobca, v tom čase ešte P. W., ho oslovil s tým, že sú porušované jeho ľudské práva v Čechách, tak sa s ním skontaktoval, vypočul si jeho príbeh, ktorý sa mu zdal zaujímavý, a preto aj natočil dve video relácie - Spoveď P. W. 1 a 2. Potom ako sa to odovysielalo, pestúni žalobcu ho vyhodili z domu, a tak ho žalobca kontaktoval, či mu vie pomôcť, keďže nemá kde bývať, na čo mu zabezpečil ubytovanie a žalobca sa presťahoval na Slovensko. Toto celé prebehlo asi v roku 2011. Žalovaná mu vtedy navrhla, že by si ako rodina mohli privyrobiť, že by z toho mohli mať nejaké peniaze, až neskôr pochopil, že ona si tým pripravovala pozíciu, aby to mohla celé zvaliť na neho, hoci ona už vtedy mala milenca L. J.. Následne žalovaná pozvala žalobcu na kávu, kde boli spolu aj on a ich deti C. a T. a tam žalovaná navrhla, že zavolajú žalobcu do ich rodiny, budú sa starať o jeho dve deti, a budú mať z toho nejaké peniaze, s čím on nesúhlasil, ale zvyšok rodiny ho prehovoril. Následne asi v apríli 2012 sa žalobca nasťahoval do ich rodiny a potom žalovaná začala robiť intrigy, on pri tých intrigách obhajoval žalobcu, na čo si žalovaná vymyslela, že je jeho milenc, že si doviedol do domu milenkú. Až neskôr zistil, že žalovaná spolu s dcérou C. a synom T. a so svojou sestrou chodili pravidelne do kaviarne, kde sa navzájom presviedčali, že on je za to celý vinný. Keď sa raz vrátil z Čiech, tak žalovaná už bola preč aj so synom T., odišli do Viedne, čím stratil s nimi kontakt a do dnešného dňa nekomunikujú,

iba so synom komunikuje. Uviedol tiež, že tie intrigy žalovaná šírla po rôznych ľuďoch, poškodilo to celé jemu aj žalobcovi, celé to bolo z jej strany vymyslené, aby mohla odísť od rodiny. Dodal, že aj on podal podobnú žalobu na ochranu osobnosti voči žalovanej za tie jej výroky, ale súd prehral, lebo súd nevy počul ako svedka tu prítomného žalobcu.

9.5. Výsluchom žalovanej súd zistil, že v roku 2013 pracovala v Rakúsku na dvojtýždňové cykly, jej bývalý manžel Y. T. v tom čase priviedol žalobcu, vtedy sa volala P. W., že potrebuje pomôcť, lebo je v zlom stave, ona s tým spočiatku súhlasila, nakoniec však ostal u nich 4 mesiace, manžel nedodrжал sľub, že nájde pre neho ubytovanie, neskôr prišiel s nápadom, že si žalobcu ako manželia adoptujú. O tom, že mali mať spolu intímny styk sa dozvedela od syna, keď sa vrátila z Rakúska, pričom keď odchádzala na turnus do Rakúska, tak urobila žalobcovi miesto na spanie v obývačke a keď sa vrátila, tak bol presťahovaný do spoločnej spálne, pričom napokon tam 4 mesiace prespával v ich manželskej posteli. Nikdy sa nevyjadřila k tomu ich vzťahu takým spôsobom, ako to uvádza žalobca, mala vtedy úplne iné problémy, musela riešiť praktické veci v súvislosti s jej odchodom do Rakúska a ďalšou budúcnosťou ako aj starostlivosťou o syna, teda veci súvisiace so začatím nového života. Uviedla, že sa nerozišla s bývalým manželom pre túto vec, ale z dôvodu, že sa to s ním už ďalej nedalo vydržať, keďže je psychicky chorý, nebol ochotný sa liečiť za celý čas, čo s ním žila a má za to, že aj táto žaloba je účelová a je to forma jeho pomsty voči nej. Dodala, že má ešte ďalšie dve pojednávania v blízkom čase s bývalým manželom, ktoré inicioval on, keďže on sa v tomto vyžíva a má za to, že bývalý manžel zneužíva aj žalobcu, čo jej bývalý manžel sám pred jej odsťahovaním zo spoločnej domácnosti povedal, že on dosiahne súdne rozhodnutie, aby bol žalobca zbavený svojprávnosti a aby mal z toho peniaze na prežitie.

9.6. Z elektronickej komunikácie predloženej žalovanou súd zistil, že v období od 05.02.2022 - 20.05.2022 prebiehala medzi žalobcom a žalovanou bežná komunikácia v priateľskej atmosfére.

10. Po právnej stránke súd vec posúdil nasledovne:

10.1. Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „O.z.“) fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

10.2. Podľa § 13 ods. 1 O.z. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

10.3. Podľa § 13 ods. 2 O.z. pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

11. Nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti určitého subjektu za zásah do práva na ochranu osobnosti je existencia samotného zásahu. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje toho, kto sa dovoľáva súdnej ochrany svojich osobnostných práv, v tomto prípade žalobcu. Žalobca sa v posudzovanej veci domáhal ochrany svojej osobnosti s poukazom na to, že žalovaná o ňom v roku 2012 začala „na území celej Slovenskej republiky a v rodine Jána Molnára rozširovať aj pred maloletým synom T. H. T. nar. XXXX nepravdivú informáciu, že je milencom/milenkou Y. T.“. Bolo teda povinnosťou žalobcu v konaní preukázať, že žalovaná uvedenú informáciu skutočne šírla. Žalobca však uvedenú skutočnosť nepreukázal, čím neunesol v konaní dôkazné bremeno ohľadne tohto základného a nevyhnutného predpokladu vzniku zodpovednosti žalovanej za zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu, t.j. nepreukázal existenciu samotného zásahu. Žalobca síce predložil (v rámci odvolania proti rozsudku tunajšieho súdu) čestné vyhlásenie Y. T., v ktorom tento uviedol, že žalovaná sa mala po nastáňovaní sa žalobcu do spoločnej domácnosti žalovanej a Y. T. v roku 2012 takto o žalobcovi vyjadriť, a rovnako vypovedal aj pri svojom výsluchu na pojednávaní dňa 07.12.2023, súd však vzhľadom na jeho vzťah k žalobcovi a zrejmy záujem na výsledku tohto konania nepovažoval jeho výpoveď za nezaujatú, objektívnu a dôveryhodnú. V prvom rade súd poukazuje na to, že svedok Y. T., okrem toho, že je opatrovníkom žalobcu, sa podľa vlastných slov zaregistroval ako jeho partner a žije s ním v spoločnej domácnosti, „aby mal žalobca po ňom nejaké finančné zabezpečenie“. So žalovanou sa rozišiel v zlom, do dnešného dňa spolu nekomunikujú, pričom okolnosti odchodu žalovanej zo spoločnej domácnosti súviseli práve so žalobcom a jeho spolužitím v tom čase ešte v ich spoločnej domácnosti. Svedok viní

žalovanú z mileneckého vzťahu s iným mužom (teda o nej uvádza podobné tvrdenie, ako je predmetom tohto konania), a vedie s ňou viacero súdnych konaní, okrem iného aj konanie o ochranu osobnosti za rovnaké výroky ako sú predmetom tohto konania, pričom v tomto konaní nebol úspešný. Výrok, ktorý je predmetom tohto súdneho konania, sa ho pritom priamo týka, teda svedok má priamy záujem na výsledku tohto konania. Navyše, svedok sa podieľal aj na písaní žaloby a odvolania v tomto konaní, čo potvrdil aj samotný žalobca. Zo všetkých uvedených dôvodov súd nepovažoval jeho výpoveď (ani čestné vyhlásenie) za nezaujatú, objektívnu a dôveryhodnú. Žalovaná pritom poprela, že by sa vyjadrila o vzťahu žalobcu s Y. T. takým spôsobom, ako je to uvedené v žalobe, poprela, že by sa akokoľvek (nielen urážlivo) vyjadrila o žalobcovi alebo jeho vzťahu k Y. T., a to či už osobne alebo vo verejnom či internetovom priestore. Pokiaľ žalobca uvádzal, že žalovaná mala na území celej Slovenskej republiky resp. internetom (ako komentár pod facebookový profil žalobcu) rozširovať sporný výrok, tak k tomuto neposkytol vôbec žiadny dôkaz. Pokiaľ ide o výsluch syna žalovanej T. H. T., súd sa ho viacnásobne pokúsil predvolať na pojednávanie, avšak aj vzhľadom na okolnosti uvádzané žalovanou (dlhodobý nepriaznivý zdravotný stav psychického charakteru) od jeho výsluchu napokon upustil. Dôvodom bola aj tá skutočnosť, že ak by sa aj potvrdil sporný výrok, nemalo by to vplyv na výsledok konania v podobe zamietnutia žaloby. K tomu súd uvádza, že k spornému výroku malo dôjsť v roku 2012. Žalobca sa žalobou domáhal okrem iného zdržovacieho nároku v podobe uloženia povinnosti žalovanej zdržať sa ďalšieho šírenia sporného výroku. Zdržovací nárok (v podobe upustenia od neoprávneného zásahu, ktorý sa týka osobnosti fyzickej osoby) je opodstatnený len vtedy, pokiaľ neoprávnený zásah trvá (alebo hrozí jeho pokračovanie resp. opakovanie). Keďže v konaní nebolo preukázané (nebolo to ani tvrdené), že by mala žalovaná sporný výrok šíriť aj naďalej, a z ničoho to ani nevyplýva (viď elektronická komunikácia predložená žalovanou, z ktorej vyplýva, že sporové strany spolu komunikujú o bežných veciach v priateľskej atmosfére, dokonca z nej vyplýva finančná podpora žalobcu zo strany žalovanej), teda nebolo preukázané, že hrozí pokračovanie resp. opakovanie sporného výroku, neboli splnené podmienky pre vyhovieť zdržovaciemu nároku aj z tohto dôvodu (aj keby sa preukázala existencia sporného výroku z roku 2012), a preto súd žalobu v tejto časti zamietol (aj z tohto dôvodu). Pokiaľ ide o nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (materiálna satisfakcia), súd môže podľa § 13 ods. 2 O.z. priznať tento nárok vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezdała postačujúca, najmä ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Dôvody priznania náhrady sú v tomto ustanovení uvedené len demonštratívne. Zákon tu stanovuje jedinú podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá je splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadosťučinenie nezdała postačujúce. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Prítom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že po zohľadnení všetkých uvedených kritérií by ani v prípade preukázania existencie sporného výroku neboli splnené podmienky pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. K tomu súd uvádza, že v danom prípade sa malo jednať o jednorazový výrok prednesený v uzatvorenom priestore súkromnej domácnosti (šírenie výroku v inom priestore resp. verejne nebolo vôbec preukázané, pričom k tomu /k šíreniu mimo domácnosti/ nemal vypovedať ani navrhnutý svedok T. H. T.) v roku 2012. Žalobca pritom podal žalobu na súd v roku 2019, teda 7 rokov po tom, ako malo dôjsť k spornému výroku, čo už samo o sebe vylučuje, aby samotný žalobca pociťoval ujmu vyvolanú týmto výrokom ako závažnú. Vzhľadom na okolnosti, za ktorých malo dôjsť k tomuto výroku, jeho intenzitu, trvanie, dopad a dôsledky, by pritom podľa názoru súdu ani po aplikovaní objektívneho hľadiska ujmy vyvolanú týmto výrokom nebolo možné považovať za ujmu závažnú, odôvodňujúcu priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ako už súd uviedol vyššie, náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch možno podľa § 13 ods. 2 O.z. priznať len vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezdała postačujúca (najmä ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti). Súd pritom zastáva názor, že za uvedených okolností by práve morálna satisfakcia zodpovedala charakteru namietaného (avšak nepreukázaného) zásahu do osobnosti žalobcu, takýto nárok však nebol predmetom konania (uznesením č.k. 40C/13/2019-29 zo dňa 05.11.2019 súd odmietol podanie žalobcu v časti II. výroku). K danému súd len na okraj poznamenáva, že predmetné uznesenie bolo žalobcovi doručené náhradným doručením podľa § 111 ods. 3 C.s.p. (viď č.l. 31 a 36 spisu) a následne z dôvodu právnej istoty ešte aj osobne do vlastných rúk žalobcu na pojednávaní konanom dňa 07.12.2023 (viď zápisnica o pojednávaní na č.l. 88 spisu). Pokiaľ ide o žalobcom tvrdené následky sporného výroku (rozvod manželstva s G. W., strata práce v Brne, psychické

problémy), tieto následky žalobca ničím nepreukázal (hoci sa na to zaviazal na pojednávaní konanom dňa 07.12.2023) a nepreukázal ani ich prípadnú príčinnú súvislosť s tvrdeným výrokom.

12. Vzhľadom na uvedené súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

13. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej ako v celom rozsahu úspešnej strane sporu náhradu trov konania nepriznal, nakoľko jej v konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestskom súde Bratislava IV.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).